

Νέα Αθηναϊκή Σχολή (1880)

Η ποίηση και η λογοτεχνία έχουν νέες κατευθύνσεις και νέα εκφραστικά μέσα

ΛΟΓΟΙ / ΑΙΤΙΕΣ

Εξωτερικές ανακατατάξεις

- Συνθήκη της Κωνσταντινουπόλεως (1881 παραχώρηση της Θεσσαλίας και της Άρτας στην Ελλάδα)
 - ο Αύξηση του πληθυσμού
 - ο Αύξηση καλλιεργήσιμης γης

Εσωτερική αναδιάρθρωση του κράτους υπό τη διακυβέρνηση του Χαρίλαου Τρικούπη:

- Εκβιομηχάνιση της χώρας
- Ενίσχυση της οικονομίας
- Εξυγίανση της δημόσιας ζωής
- Δημιουργία αναπτυξιακών έργων κοινής ωφελείας (διάνοιξη της διώρυγας της Κορίνθου, εγγειοβελτιωτικά

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

- Ανάπτυξη του εμπορίου
- Της ναυτιλίας
- Μετατόπιση του πληθυσμού της υπαίθρου προς το αστικό κέντρο (αστυφιλία)

Κύρια γνωρίσματα της ποίησης και πεζογραφίας της εποχής

- Μελέτη του λαϊκού πολιτισμού και ανάπτυξη της Λαογραφίας
- Αγώνας για τη επικράτηση της δημοτικής γλώσσας

Είδη της λογοτεχνίας

1. **Πεζογραφία:** Ανάπτυξη της Ηθογραφίας:
περιγραφή και απεικόνιση ηθών και εθίμων του ελληνικού λαού (ρεαλιστική πεζογραφία και νατουραλιστικά στοιχεία)
2. **Θέατρο:** ρεαλιστική τάση
3. **Κριτική**

Μυθιστόρημα

Ιστορία που αναφέρεται στις περιπέτειες ατόμου (του ήρωα) μέσα στην κοινωνία. Ο ήρωας του μυθιστορήματος παρουσιάζει τον κόσμο μέσα από τη δική του οπτική γωνία.

Γνωρίσματα του μυθιστορήματος:

- **Μύθος:** η υπόθεση του έργου. Την πλάθει ο συγγραφέας βασισμένος στην εμπειρία της ζωής
- **Πλοκή**
- **Βασικό ήρωα**
- **Άλλα πρόσωπα:** Η σχέση του ήρωα με τα άλλα πρόσωπα του έργου οι συγκρούσεις και οι διαφορές τους διαγράφουν το χαρακτήρα του ήρωα.

Διήγημα: έχει κοινά χαρακτηριστικά με το μυθιστόρημα. Η μόνη διαφορά είναι η έκταση κατά συνέπεια και η μικρότερη πλοκή και λιγότερος αριθμός προσώπων του έργου.

Αφηγηματικοί τρόποι

Οπτική γωνία του αφηγητή (του προσώπου που μιλά σε κάθε περίπτωση)

Βασικές διακρίσεις αφηγηματικής ποίησης και πεζογραφίας:

1. **Διήγηση:** ένας αφηγητής που αφηγείται με τη δική του φωνή κάποια ιστορία. Μια απρόσωπη φωνή αφηγείται την ιστορία σε τρίτο πρόσωπο από την οπτική γωνία ενός παντογνώστη παρατηρητή. Υποκειμενική η παράσταση της ιστορίας
2. **Απαγγελία**
3. **Μίμηση:** ο αφηγητής προσποιείται τη φωνή άλλου ή άλλων πλαστών προσώπων. Δημιουργεί το διάλογο
 - Αφήγηση σε πρώτο πρόσωπο: έχει τη δύναμη της προσωπικής μαρτυρίας και αμεσότητα
 - Μεικτός τρόπος: ο αφηγητής διακόπτει την αφήγησή του που παρεμβάλλει άλλα πρόσωπα που διαλέγονται σε ευθύ λόγο. Συνδυασμός αφήγησης και διαλόγου
 - Διάλογος: απουσιάζει ο αφηγητής.

Ο αφηγητής και η εστίασή του

- Δραματοποιημένος αφηγητής (είναι ένα από τα πρόσωπα του έργου). Αφηγείται σε πρώτο πρόσωπο.
- Μη δραματοποιημένος αφηγητής που αφηγείται σε τρίτο πρόσωπο

Ρεαλισμός

1. Ο συγγραφέας είναι αντικειμενικός απέναντι στα γεγονότα που διηγείται. Αποκλείονται τα συναισθήματα του συγγραφέα στα γεγονότα, ώστε να παρουσιάζονται πειστικά.
2. Ο ήρωας ενός ρεαλιστικού μυθιστορήματος παρουσιάζεται ως τύπος ενός συγκεκριμένου πολιτισμού.
3. Ο συγγραφέας προσπαθεί να δώσει στο πλαστό πρόσωπο της ιστορίας του μια εντύπωση αλήθειας.

Βασικά χαρακτηριστικά του ρεαλισμού

- Τάση προς την αντικειμενικότητα
- Τα γεγονότα μιλούν από μόνα τους
- Παρουσιάζονται κοινές εμπειρίες
- Επιλέγονται κοινά θέματα

Νατουραλισμός

Μιμητική απεικόνιση της πραγματικότητας.

Μελετά την ηθική συμπεριφορά των ατόμων με σκοπό να δείξει ότι:

- είναι δέσμιοι των εξωτερικών δυνάμεων (φυσικών και κοινωνικών)
- εσωτερικών παρορμήσεων (πείνα, γενετήσιο ένστικτο, σκληρότητα)
- η συμπεριφορά των ατόμων είναι αποτέλεσμα παρορμήσεων της στιγμής ή κληρονομικών παρορμήσεων

Γίνεται φωτογραφική λεπτομερειακή περιγραφή.